

Manuel Muñoz

DL 1/1/1981

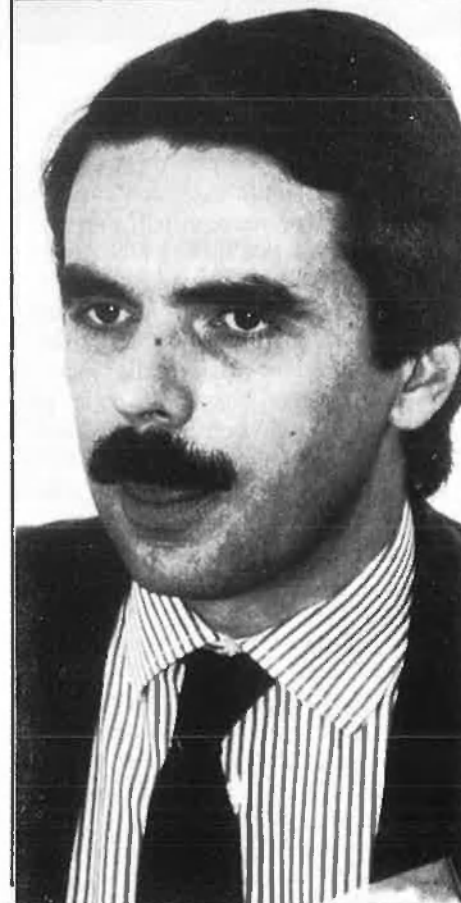
Múrcia

La ironia del destí volgué que Dolores Ibárruri, presidenta del Partido Comunista de Espana (PCE), una de les figures més importants de la II República i de la guerra civil espanyola morira a Madrid, al 93 anys d'edat, només tres dies després que el mur de Berlín començara a ser enderrocat per milers d'alemanys joiosos i a l'endemà que Izquierda Unida (IU) guanyara l'escó que fa perdre la majoria absoluta al PSOE en el Congrés dels Diputats. Són coses de la vida, i de la mort. **Pasionaria** no morí durant la guerra civil ni durant el llarg exili a Moscou. Morí al Madrid de la monarquia democràtica, sota el govern en funcions de **Felipe González**, un 12 de novembre encara tebi però que començava a anunciar els freds de l'hivern continental madrileny.

Serà difícil que hi haja en els pròxims anys una setmana tan plena d'esdeveniments històrics com la passada. L'actualitat dels noticiaris en ràdio i televi-

sió i en els diaris està condicionada per la jerarquitzaació dels esdeveniments. La caiguda del mur de Berlín, dins de la cascada de mesures que estan fent obrir-se els països de l'Est cap a Occident, inevitablement ha fet perdre protagonisme a una notícia tan important com la pèrdua —malgrat que siga provisional— de la majoria absoluta de què gaudia el PSOE segons els primers resultats de les eleccions generals. Totes dues coses han furat també protagonisme informatiu a la mort de **Pasionaria**.

Molts estaven segurs que **Pasionaria**, malalta de pneumònia, moriria durant la campanya electoral i no fou així. La malaltia ha tardat a vèncer un cos tan fort, malgrat l'edat, com el de Dolores Ibárruri, que morí a l'endemà que la Junta Electoral Provincial de Múrcia donara a IU i llevara al PSOE l'escó de la majoria absoluta. **Pasionaria** ha mort sense prendre part, ni involuntàriament, en cap campanya electoral de 1936 encà.

El Mahler de Solana

Madrid, Auditori Nacional de Música. 22.30 hores del dissabte 11 de novembre. Giuseppe Sinopoli, potser el més revolucionari dels joves directors d'orquestra, es disposa a eixir a l'escenari per oferir a un públic que omple totalment les més de 2.000 places de l'auditori, el poema simfònic de Richard Strauss *Mort i transfiguració* i, en la segona part, la primera simfonia de Gustav Mahler. Malgrat la presència de Mahler en el programa, no hi és el vice-president del govern, Alfonso Guerra. Hi són, però, dos ministres. **José Barrionuevo** (Transports, Turisme i Comunicacions) i **Javier Solana** (Educació i Ciència). El PSOE acaba de per-

dre a Múrcia, per decisió de la Junta Electoral, l'escó de la majoria absoluta i, més, els *guerristes* van dient per Madrid que hi ha la possibilitat que **Carlos Solchaga**, després d'anunciar la pujada dels impostos indirectes, no es mantinga a Economia i Hisenda en el pròxim govern. Els *guerristes* voldrien **Narcís Serra** com a alternativa i sembla que ho diuen a tothom, a excepció de **Felipe González**, és clar.

Javier Solana es disposa a escoltar el concert amb expressió de tranquil·litat. És inevitable no preguntar-li sobre el futur govern, sobre Solchaga, sobre Barrionuevo, que ha dit a Felipe González que voldria mantenir el departa-

ment de Transports i no anar —com alguns anuncien— a Defensa, sobre ell mateix. «Jo no sé res», diu mentre somriu. «¿Com he de canviar de ministeri si acabe d'arribar a Educació i encara hi ha molta feina?» Pel que fa a l'escó de Múrcia, «el recuperarem», diu segur.

Javier Solana és, sens dubte, una de les persones més pròximes a Felipe González; però, a diferència de Carlos Solchaga, fa política callant. Solchaga, bandera dels antigueristes, és a dir, de **Miguel Boyer**, de la política econòmica sense o contra els sindicats, digué allò dels impostos indirectes en una setmana plena d'esdeveniments però amb la seguretat absoluta que serà ell —és a dir, Boyer— qui farà la política econòmica espanyola dels pròxims anys. La polseguera ha estat forta, especialment perquè **Nicolàs Redondo** i també **Joaquín Leguina** han aprofitat per a dir que no és massa socialista el que anuncia Solchaga.

El de sempre, vaja. Felipe González sembla estar segur que el mur de Berlín cau del seu costat i no el preocupa ni poc ni molt que els sindicats i alguns

traïdors del seu partit estiguen en contra de les mesures liberals d'ajust econòmic. Les coses, evidentment, poden canviar, però no és gens fàcil. Per dir-ho d'una altra manera, Serra ho té pelut si volanar de ministre d'Economia. Afers Estrangers, i pot estar content.

A més, aquesta vegada la la barra dels boyeristes ha arribat a extrems desconeguts. No sols el ministre d'Economia en funcions es permet anunciar mesures impopulars immediatament després de les eleccions. També el governador del Banc d'Espanya, Mariano Rubio, amolla poc després que han d'arribar coses pitjors. González no està gens content, però no perquè no estiga d'acord amb el que han dit Solchaga i **Rubio**. És que Rubio ha dit la paraula «ajust», que el president havia ordenat que no es pronunciara. Qui no té un futur polític gens clar no és Solchaga ni Mariano Rubio, és Leguina, per protestar. Per protestar i per fer televisió —Telemadrid— allunyada de l'oficialisme apegalós de la Luis Solana.

Un mestre d'escola

Però mentre els socialistes estaven preocupats amb l'ajust, buscant la manera de fer pagar més als que tenen menys, l'escó que havia estat provisionalment atorgat al PSOE a Múrcia per diferència d'un vot amb Izquierda Unida, caigué aquesta vegada del costat d'IU després que la Junta Electoral Provincial estudiara les reclamacions presentades contra l'escrutini. Un mestre d'escola de 39 anys, **Pedro Antonio Ríos**, ha estat l'home que ha desfet —provisionalment— la majoria absoluta del PSOE en el Congrés.

La reacció dels socialistes ha estat ara molt diferent de quan la Junta Electoral els donava l'escó. Abans criticaren durament les declaracions (José María Aznar, Felipe Alcaraz) contra la neteja de l'escrutini. Ara són ells qui diuen que «l'escrutini ha estat absolutament anòmal» (Guillermo Galeote). I fins i tot alguns socialistes recorden declaracions del president de la Junta Electro-

ral de Múrcia on digué que no seria bona la majoria absoluta, i afegeixen que tots els membres d'aquesta Junta són *fatxes*.

El PSOE ha presentat un recurs contenciós-electoral i confia que el Tribunal Superior de Justícia de Múrcia li torne l'escó perdut. Ja ho ha dit Solana. Les possibilitats són moltes. Fins i tot que s'hagen de repetir les eleccions en tota la circumscripció de Múrcia, que ja seria divertit.

De tota manera, ara com ara, el PSOE no té la majoria absoluta. Això no permet la victòria a l'oposició en el Parlament però sí que dona més possibilitats a les forces polítiques. El més importat és que el PSOE deixarà de tenir dret de veto en un bon nombre d'òrgans de poder, des de les comissions parlamentàries fins al consell de RTVE. Això, diguen el que diguen els socialistes, és molt bo per a la salut. Dels ciutadans, evidentment.